

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: Občanské sdružení Záchrana krajiny, se sídlem U zeleného ptáka 12, Praha 4, proti žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) obec Velký Borek, se sídlem Vrutická 20, Velký Borek, II) Mgr. J. S., bytem S. 62, V. B., III) R. M., bytem S. 62, V. B., IV) M. N., bytem S. 66, V. B., V) P. N., bytem S. 66, V. B., VI) B. J., bytem M. 2283/146, M., VII) V. J., bytem M. 2283/146, M., VIII) Z. M., bytem V. Ž. 2943, M., v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. března 2011, sp. zn. SZ 125228/2010/KUSK REG/Nap, čj. 149628/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 28. dubna 2010 rozhodl Městský úřad Mělník jako stavební úřad o umístění stavby „Obslužná komunikace“ na pozemcích v katastrálním území Skuhrov u Mělníka. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. března 2011.

Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí: žalovaný se s jeho námitkami v rozsahu pěti stran vypořádal ve dvou větách. Jednotlivé body odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, které se podle žalovaného zabývají žalobcovými námitkami ze dne 7. září 2009, ve skutečnosti na tyto námitky řádně nereagují. Není také pravda, že část odvolacích námitek se netýká zájmů souvisejících s ochranou přírody a krajiny; ostatně žalovaný tento svůj závěr nijak nezdůvodnil, a jeho tvrzení je tedy nepřezkoumatelné. Žalovaný neprávem ignoroval osoby, které se aktivně domáhaly účastenství v řízení; přitom je formálně z řízení nevyloučil postupem podle § 28 správního řádu. Žalobce proto navrhl, aby městský soud zrušil jednak rozhodnutí žalovaného, jednak i rozhodnutí stavebního úřadu (je totiž neblahou praxí žalovaného, že po zrušení svého rozhodnutí nepokračuje v řádném projednání věci, ale řízení zastaví, protože se stalo bezpředmětným).

Žalovaný má za to, že žaloba není důvodná. Je pravda, že zmíněné body odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nevypořádají přímo žalobcovy námitky, ale námitky jiného účastníka (občanského sdružení Život vesnice); ve všech odvoláních se však opakovaly stejné nebo obdobné námitky, takže ve skutečnosti žalobcovy námitky vypořádány byly. Jako odůvodnění skutečnosti, že se část žalobcových odvolacích námitek netýkala zájmů ochrany přírody a krajiny, které žalobce při své činnosti chrání, uvedl žalovaný jednotlivé odvolací důvody.

Žaloba není důvodná.

Stavební úřad se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcovými námitkami. Pochybil sice tím, že neoznačil vypořádávané námitky jako námitky podané (také) žalobcem; obsah námitek všech účastníků se však značně překrýval, a navzdory tomuto pochybení tak stavební úřad reagoval na všechny výhrady, které ve svých námitkách vznesl (také) žalobce.

Žalobce konkrétně ve svých námitkách ze dne 7. září 2009 uvedl, že stavba nemá návaznost na okolí, ve skutečnosti slouží k legalizaci divoké výstavby rodinných domů a ohrožuje bezpečnost silničního provozu. Stanovisko Policie ze dne 22. května 2009 je podle něj nesprávné. Žalobce namítl, že dne 11. srpna 2009 proběhlo místní šetření, aniž o něm byli účastníci vyrozuměni. Ve spisu podle něj chybí podkladová stanoviska silničního správního úřadu, odboru životního prostředí a sdružení zdravotně postižených; projektová dokumentace se průběžně mění. Konečně oprávněné úřední osoby čelí námitce podjatosti.

Všechny tyto argumenty stavební úřad vyvrátil, byť k námitkám jiných účastníků. Toto formální pochybení nemohlo zkrátit žalobce na jeho právech, neboť z materiálního hlediska se mu dostalo řádné procesní reakce na jeho podání. Ani po obsahové stránce neshledal soud ve vypořádání námitek žádné vady. Žalobcovo odvolání je spíše polemikou se závěry stavebního úřadu, která ale nesvědčí o tom, že by stavební úřad opomněl na některé námitky konkrétně reagovat.

K dílčím námitkám soud podotýká, že stanovisko Policie, jehož správnost žalobce zpochybnil, bylo v odvolacím řízení potvrzeno. O námitce podjatosti rozhodl poprvé Městský úřad Mělník dne 16. října 2009 tak, že nevyhověl námitce podjatosti J. M., D. P. a P. P. Krajský úřad změnil toto rozhodnutí v odvolacím řízení tak, že se výrok týkal jen P. P.

Městský úřad proto znovu rozhodl o námitce podjatosti D. P. (23. února 2010) a J. M. (5. března 2010); žádnou z námitek podjatosti neshledal důvodnou.

Stejně tak soud souhlasí se žalovaným v tom, že žalobcovy odvolací námitky se netýkají zájmů souvisejících s ochranou přírody a krajiny. Žalobce v odvolání konkrétně namítl, že:

- stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem, který v daném místě předpokládá jiné řešení dopravní obslužnosti (podle územního plánu má být komunikace průjezdná, avšak napadené rozhodnutí umožňuje vznik slepé cesty);
- žádost o vydání územního rozhodnutí je neúplná;
- stavební úřad nepřípustně zúžil okruh účastníků řízení a nezahrnul do něj např. A. V., M. V., J. Š. a J. Š., kteří přitom projevují aktivní zájem o řízení;
- projektová dokumentace stavby je v rozporu se stavebně technickými předpisy pro budování komunikací;
- v rozhodnutí není řešeno, kudy má být vedena staveništní doprava, což je v rozporu s požadavky bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích;
- ve spisu chybí aktuální závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru, jakož i závazné stanovisko Krajské hygienické stanice k ochraně proti hluku a vibracím v ochranném pásmu komunikace;
- stavební úřad nezdůvodnil svůj závěr, podle nějž poměry v území umožňují budoucí rozšíření komunikace.

K tomu soud uvádí, že žalobce jakožto spolek, který se účastnil řízení z titulu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny – tedy z titulu svého poslání mířícího k ochraně přírody a krajiny –, může v žalobě namítat jen to, že v řízení byla porušena jeho (procesní) práva takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s. ř. s.); přitom se žalobce musí pohybovat v mezích předmětu činnosti, který mu vůbec účast na řízení umožnil. To znamená, že spolek, který jako cíl své činnosti deklaruje ochranu přírody a krajiny, může vznášet jen takové námitky, které se týkají ochrany přírody a krajiny.

Je pravda, že ani takové spolky nejsou v řízení omezeny pouze na ochranu práv ryze procesních. To neznamená, že by spolkům svědčila hmotná práva: soud však může k žalobě takového spolku zrušit napadené rozhodnutí pro rozpor s hmotným právem, pokud toto porušení hmotného práva souvisí se zájmy ochrany přírody a krajiny a správní orgány se v řízení dostatečně nevypořádaly s námitkou spolku poukazující na takové porušení. Ani toto poměrně široké oprávnění, které zákon takovým spolkům svěruje, jim však nedává možnost stavět se do role „veřejného žalobce“ a vystupovat „jménem veřejnosti“ tam, kde ochrana dotčených práv přísluší jiným subjektům – těm, kteří byli daným správním rozhodnutím skutečně zasaženi na svých hmotných právech.

Žalobce ve svém odvolání uplatnil výlučně námitky, které nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny, jak je zřejmé z výčtu výše. Otázky, zda komunikace má být průjezdná, nebo slepá, zda žadatel správně vyplnil žádost o územní rozhodnutí, zda umísťovaná komunikace splňuje technické předpisy, zda provoz na přilehlých komunikacích bude v průběhu stavby plynulý

a zda jsou ve spisu založena všechna potřebná stanoviska, by v územním rozhodnutí řešeny být měly; není ovšem věcí žalobce, aby zpochybňoval, že se tak stalo. I kdyby stavební úřad některou z těchto otázek opomněl, nemůže to z povahy věci zkrátit žalobce na jeho právech.

K požadavku na ochranu proti hluku a vibracím lze dodat, že žalobce není oprávněn poukazovat ani na případná rizika, která hrozí životu a zdraví uživatelů stavby, protože o jeho práva se tu nejedná. Zdraví lidí jistě více či méně může souviset se stavem přírody a krajiny; tato souvislost je však příliš volná na to, aby žalobci založila žalobní legitimaci. Postavení spolků, které se účastní řízení na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, je „privilegované“ jen v tom smyslu, že se vůbec mohou řízení účastnit, vznášet tu námitky a případně i vést soudní řízení, ačkoli v řízení nejde o žádná jejich hmotná práva; ono „privilegium“ však nedává takovým spolkům právo vykonávat jakýsi dohled nad čistotou a formální dokonalostí všech procesních kroků, byť by se vůbec netýkaly jejich předmětu činnosti.

Uspěť nemůže žalobce ani s námitkou, že stavební úřad neprávem ignoroval některé fyzické osoby, které měly podle jeho názoru být účastníky řízení. I kdyby stavební úřad v tomto ohledu skutečně pochybil, zkrátit by tím na právech jen tyto fyzické osoby – nikoli žalobce.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); to ale v této věci nenastalo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková